

Kővári Károly

Egész Amerika Pátrónája:

A Guadalupei Szűz Mária

Mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Egész Amerika Pátrónája:

A Guadalupei Szűz Mária

Kővári Károly, S.J.

VALLÁS ÉS ÉLET
P.O. Box 190
COURTLAND, Ont.
CANADA N0J 1E0

Impresszum

Kővári Károly

Egész Amerika Pátrónája: A Guadalupei Szűz Mária

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzet elektronikus változata. A füzet a Vallás és Élet Kiadó gondozásában jelent meg, év megjelölése nélkül. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. Az elektronikus változatot lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Bevezetés	4
Történelmi előzmények	5
Diegó János	6
Valeriánó Antal	7
A jelenés legrégebb leírása	8
A szentély felépül	15
Az indiánok megtérnek	16
A csodálatos kép	18
A lepantói győzelem	22
A pápák jóváhagyása	23
Felhasznált irodalom	26

Bevezetés

Isten két csodálatos képet adott az emberiségnek. Az egyik Fiának szenvedését örökítette meg, megdöbbentő részletességgel, annak halotti leplén. A másik az Istenanya képe, amely 450 évvel ezelőtt keletkezett egy pillanat alatt egy indián tógaszerű köpenyén.

A Szűzanyának ez a képe megértette a bálványimádó indiánokkal, hogy helytelen égitestekben imádni az Istent és évente tízezerrel áldozni fel neki az embereket. A Szűzanya példáját követve az igaz Istent kell imádni, aki saját Fiát áldozta fel értünk, hogy üdvözítsen minket. Felfogták belőle a Szűzanya hatalmát is, aki megígérte nekik, hogy összezúzza a kő-kígyót, akinek jelképe alatt valószínűleg a Sátán vezette félre őket.

A Sátántipró Szűz segítségére ma is szükségünk van, mert a sátánimádás ismét elterjedt az egész világon, sőt – amint az egyik vallomásban olvashatjuk – az Egyesült Államokban még ma is kő-kígyó képében imádtatja magát, és ad parancsokat arra, miként tépjék ki az emberek szívéből az istenszeretetet.

A Guadalupei Szűzanya fokozatosan Mexikó városának (1737), majd Mexikó államának (1754), Latin-Amerikának (1910), végül egész Amerikának (1945) Pátrónája lesz, sőt tisztelete elterjedt már az egész világon. 1935-ben már a Fülöp-szigetekre is kiterjesztették pártfogását, s reméljük, hogy hamarosan az egész világ tapasztalni fogja a szentírási jövendölés beteljesülését: "Ő széttiporja fejedet..." (Ter 3,15)

Kővári Károly, S. J.

Történelmi előzmények

Az azték indián birodalom megalapítását 1325-re vezetik vissza, amikor néhány ezer indián megvetette lábát a Texcoco-tó egyik szigetén. Jelvényük egy kaktuszon ülő sas ábrázolt, amely éppen egy kígyót nyelt el. Ma is a kígyót nyelő sas szerepel a mexikói állam címerén, pénzén és zászlaján.

A mocsaras sziget Velencéhez hasonlított, s a mocsaras tavon keresztül három irányban építettek töltést, amelynek tetején kövezett út kötötte össze a szigetet a környező vidékkel. A birodalom fővárosát Tenochtitlannak nevezték. (Ma Mexikó városaként ismerjük és nyolc millió lakosa van. Lásd az alábbi térképet.)

Mexikó városa és környéke 1531-ben

Az aztékok bálványimádók voltak. A Napon és a Marson kívül hadi istenükként imádták a Venust is, akit tollas, vagy repülő kígyó jelképezett, s ennek képmását kőből faragták ki templomaikban. Bálványaiknak emberi szíveket áldoztak fel, amelyeket elevenen téptek ki főleg hadifoglyaik testéből, de ezek híján saját gyermekeiket, férfi és női lakosságukat is feláldozták ilyen módon, s évente 20–30.000-re rúgott az áldozatok száma.

1505-ben II. Montezumát választották meg az aztékok uralkodójának. Az ő nővérének, Papantzin hercegnőnek 1509-ben látomása volt. Egy angyal jelent meg neki, kereszttel homlokán, és az elvezette őt a tenger partjára. Ott látta, amint hatalmas hajók érkeznek, vitorlájukon ugyanolyan fekete kereszttel, mint amilyen az angyal homlokán volt. Az angyal megmondta Papantzinnak, hogy a hajókon érkező emberek leigázzák majd seregükkel az indiánokat, és elvezetik őket az igaz Isten ismeretére.

A hercegnő azonnal értesítette látomásáról testvérét, az uralkodót, s főként ennek köszönhető, hogy tíz év múlva az megadta magát a hódító spanyolok vezérének, Cortesnek.

Az angyal azt is tudtára adta a hercegnőnek, hogy ő fog elsőnek részesülni a keresztségben, amely elmossa bűneit.

Ez meg is történt 1525-ben, s a keresztségben a Mária nevet vette fel. 1529-ben halt meg.

Cortes 1519. március 12-én érkezett meg és november 8-án már Tenochtitlanban volt, ahol szövetséget kötött Montezumával. A következő évben azonban Montezumát letették, és az új uralkodó kiűzte a spanyolokat a fővárosból. Egy évre rá ismét sikerült bevenniük a fővárost, s foglyul ejtették az uralkodó Cuauhtemocot.

1528-ban megérkezett az első kormányzó, a jövőendő püspökkel, a ferences de Zumárraga Jánossal együtt. Ez a kormányzó azonban olyan kegyetlen volt, hogy az indiánok már arra készülődtek, hogy rajtaütnek a spanyolokon, s mindnyájukat megölik. Erre két esemény miatt nem került sor.

Az egyik az volt, hogy 1531 december 9–12-ig a Szűzanya háromszor megjelent egy indiánnak. A másik esemény pedig a kegyetlen kormányzó leváltása volt, az 1531 végén megérkező újabb kormányzó által.

Az azték indiánok fővárosa körülbelül 360.000 lakost számlált abban az időben, és az uralkodó pompás palotájában 300 fényűzően berendezett szoba volt. A városban kb. 7000 épület emelkedett, köztük a nemesek hatalmas palotái, amelyek az egyiptomi épületekhez hasonlítottak. Kívülről szép pasztell színekre festették ezeket, úgyhogy amikor a spanyolok a távolból először megpillantották a várost, mesebelinek tűnt számukra annak szépsége.

Az azték birodalom az Atlanti-óceántól a Csendes-óceánig terjedt, s a leigázott városok királyai adót fizettek az azték uralkodónak.

A lakosság három osztályát a nemesek, a középosztály és a rabszolgák képezték. Abban az időben minden férfi a római tógához hasonló köpenyt hordott. A nemesek ezt a jobb vállukon kötötték csomóra, a középosztálybeliek a bal-vállukon, a rabszolgák pedig nyakuk mögött.

A birodalomban köteles volt az iskoláztatás. A fiúknak addig kellett iskolába járniuk, míg képesekké nem váltak a munkára, a lányoknak pedig addig, míg el nem érték a kort, amelyben férjhez mehettek.

A fiúk hadkötelesek voltak, de nem volt kötelező sorozás.

Ma a tavakat betöltötték, kivéve a Xochimilco-tavat, amely a jelenlegi Mexikó városának déli oldalán fekszik. A térképen látható többi város ma Mexikó városához tartozik. A kiszáritott mocsaras tó azonban nem nyújt szilárd alapot, s azért a város sok épülete lassan süllyed.

Diegó János

1474-ben született Cuautitlanban egy fiú, akit aztékul Cuauhtlatohuacnak neveztek el, ami annyit jelent, mint: „aki úgy beszél, mint egy sas”. Szülei a középosztályhoz tartoztak, de nagyon szegényen éltek.

Miután felnőtt és megházasodott, feleségével együtt dolgozott kis földjén. Később gyékényből és nádból font bútordarabokat készítettek, s azokat árusították.

1524-ben keresztkedett meg feleségével együtt. Ekkor kapta a Diegó János nevet, felesége pedig a Mária Lúcia nevet vette fel. Volt egy gyermekük is, akit szintén Jánosnak keresztkeltek. Egy szentbeszéd hatására elhatározták, hogy ezentúl József-házasságként élnek együtt.

Ekkor keresztkedett meg nagybátyja is, aki a Bernardinó János nevet vette fel.

János és felesége minden vasárnap gyalog elmentek a 22 km-re levő Tlalotelolcoba, amely ugyanazon a szigeten feküdt, ahol a főváros volt. Ott részt vettek a szentmisén, áldoztak, és további oktatást kaptak a misszionáriusoktól.

1527-ben azonban a ferencesek egy rendházat alapítottak Cuautitlanban, s így ezután nem kellett oly messzire menniük misére. 1529-ben Mária Lúcia meghalt. János ekkor Tolpetlacba költözött, s házat épített ottani birtokán, közel nagybátyjához.

Tolpetlac 14 km-re volt Tlaltelolcótól. János buzgón tisztelte a Szűzanyát, s minden szombatn kora hajnalban elindult Tlaltelolcóba, hogy misét hallgasson tiszteletére, s utána ott maradt a vasárnapi misehallgatásra is. Ebben az időben december 9-én ünnepelték a Szeplőtelen Fogantatást.

Valeriánó Antal

Az események leírását egy azték nemesembernek, Valeriánó Antalnak köszönhetjük. Ő Montezuma unokatestvére volt. 1520-ben született Azcapotzalcóban, nem messze Tepeyactól, a jelenések helyétől. Tizenhárom éves korában beírták a Tlaltelolcóban levő Szent Kereszt kollégiumba, amelyet abban az évben nyitottak meg. Később ugyanitt tanított bölcseletet húsz éven keresztül, és a kollégium dékánja is volt. Ebben az időben néhány évig bíróként is működött, majd pedig 35 éven keresztül a főváros kormányzója volt.

Bensőséges barátságban élt Zumárraga püspökkel, Diegó Jánossal és Bernardinó Jánossal. A jelenések után gyakran felkereste Diegó Jánost, aki a Tepeyacon épült kápolna mellett lakott, és gondosan feljegyezte mindazt, amit tőle hallott. Ugyancsak feljegyezte később a Szűzanya közbenjárására történt csodákat is. Mindezt indián nyelven írta le. Az eredeti szöveg később elveszett, de több másolata fennmaradt egy spanyol fordítással együtt, ami 1586-ban készült.

A spanyol fordításból készült angol fordítást adjuk itt vissza magyarul. Kijavítottuk azonban a magyar szövegben a spanyol illetve angol fordítás néhány nyilvánvaló tévedését.

Az egyik a Guadalupe névvel kapcsolatos. A spanyol hódítók magukkal vitték a spanyolországi Mária-kegyhely több faszobrát, amely a Szűzanyát ábrázolja a kis Jézussal karján. Ez a kegyhely egy spanyol falu, Guadalupe ferences kolostorában van, és évszázadokon keresztül a leglátogatottabb zarándokhelyek közé tartozott. Amikor Bernardinó János és Diegó János arról beszéltek, hogy a Szűzanya "tecoatlaxopeuh"-nak nevezte magát, a spanyolok azt gondolták, hogy "de Guadalupe"-t akartak mondani, mert a két szó hasonlóképpen hangzik: teatlaszupe – degadalupe. A mexikóiak azonban gyakran még ma is „Santa Maria Tequatlasupe”-nek nevezik. (Gyakori hogy az indián szavakat kétféleképpen, vagy többféleképpen írják. Ez ismételten előfordul a város- és személyneveknél is.) Ennek a tévedésnek köszönhető, hogy a jelenések helyét később Guadalupe-nek nevezték el, s ma világszerte a Guadalupei Szűz Máriáról beszélnek.

A másik valószínűleg téves fordítás, hogy Diegó János „lányom”-nak, „legkisebb lányom”-nak szólítja Máriát, ő pedig „legkisebb gyermekem”-nek szólítja Jánost. Az indián kifejezés valószínűleg „kedves”, vagy „legkedvesebb” jelzőnek felel meg, s azért így fordítjuk magyarra.

A jelenés legrégibb leírása

(A leírás a náhuatl indián nyelven készült, későbbi hozzáadásokkal. Ezt előbb spanyolra, majd abból angolra fordították.)

Gondosan rendbe szedve beszámolunk itt a mindenkor Szűz Máriának, Isten Anyjának, a mi kő-kígyót összezúzó Királynőnknek a Tepeyac-dombon mostanában történt jelenéséről.

Először egy Diegó Jánosnak nevezett szegény indiánnak engedte meg, hogy meglássa őt. Utána szép képe megjelent az új püspök, a ferences Zumárraga János jelenlétében.

Tíz évvel Mexikó városának eleste után a háború befejeződött. Béke uralkodott a falvakban, és gyökeret vert az igaz Istenbe, az élet Szerzőjébe vetett hit és az Ő ismerete. Abban az időben élt egy szegény indián. Diegó János volt a neve. Azt mondják Cuautitlánban született. Ami a vallási dolgokat illeti, azok központja Tlaltelolco volt.

1531-ben, néhány nappal december kezdete után, egy szombati napon kora hajnalban útnak indult, hogy részt vegyen az istentiszteleten és ügyes-bajos dolgait elintézzze. Épp felkelt a nap, amikor megérkezett a kis Tepeyac-dombhoz. Éneklést hallott a domb teteje felől. Olyan volt, mintha többféle szép énekesmadár énekelne. Időnként az ének megszűnt, és a domboldali vadon mintegy visszaverte a hangot. Lágy és kellemes énekük felülmúlta a coyoltotl és tzinizcan és más kedves énekesmadarak énekét is. Diegó János megállt, és azt mondta magában; „Vajon megérdemlem-e, hogy ilyent halljak? Talán álmodom. Vagy csak ébredszem? Hol vagyok? Talán a földi Paradicsomban, amelyről őseink, a régiek beszéltek? Vagy talán már a mennyben vagyok?”

Felnézett kelet felé, a kis domb tetejére, ahonnan a szép, égi éneklés jött. Amikor az hirtelenül megszűnt, a csendben hallotta, hogy valaki őt szólítja a domb tetejéről: „Kedves János, Kedves Diegó János!”

Erre föl a hang irányába ment. Egy csöppet sem félt, ellenkezőleg, öröm töltötte el. Elindult felfelé a kis dombra, hogy lássa, honnan jön a hívás. Amikor felért a tetejére, egy hölgyet látott ott állni, aki intett neki, hogy közeledjék feléje. Amikor eléje ért, nagyon elámult annak emberfeletti nagyszerűségén: ruhája ragyogott, mint a nap, a tündöklő sugarak átjárták a sziklát, amelyen állott, és a mórak drágaköveihez hasonlóná tették. A föld szivárványként ragyogott. A mezkit bokrok, fügekaktuszok és egyéb kis növények és fűvek, amelyek ott nőnek smaragdnak látszottak, a lombozat mintha finom türkiz lett volna és az ágak és tüskék aranyként ragyogtak.

Letérdelt előtte, hallgatva szelíd, kedves szavaira, amelyek úgy hangzottak, mint amikor valaki nagyra becsült személyhez beszél. A hölgy azt mondta: „Jancsi, legkedvesebb gyermekem, hová mész?” Ő így válaszolt: „Kedves Asszonyom, a te házádba kell mennem Tlaltelolcoba, hogy tovább tanuljam az isteni titkokat, amelyekre papjaink tanítanak minket, akik Urunk küldöttei.”

Akkor ő felfedte szent és jóakarató kívánságát: „Tudd és értsd meg, kedves gyermekem, hogy én vagyok a mindenkor Szűz Mária, az igaz Isten Anyja, azé, akitől minden élet származik, a Teremtőé, akihez minden közel van, az ég és föld Uráé. Hőn kívánom, hogy itt egy templomot építsenek nekem, ahol megmutathatom és felajánlhatom egész szeretetemet, részvéteimet, segítségemet és oltalmamat, mert én vagyok a ti irgalmas anyátok. Itt akarlak meghallgatni és segíteni titeket, és mindazokat, akik ebben az országban élnek, és mindenki mást, aki szeret engem és segítségül hív és belém helyezi bizalmát. Meg akarom hallgatni panaszaitokat és orvosolni kívánom minden szomorúságtokat, megpróbáltatástokat és szenvedésteket. Azért, hogy megtörténjék, amit irgalmasan kívánok, el kell menned a püspöki palotába Tlaltelolcoba (Mexikóba). Mondd meg neki, hogy én küldtelek téged, hogy felvilágosítsad, mennyire kívánom, hogy ezen a helyen templomot építsen nekem. Pontosan mondd meg neki mindazt, amit láttál, és amin csodálkoztál, és amit hallottál.

Vedd biztosra, hogy nagyon hálás leszek és megjutalmazlak, mert boldoggá teszek, és nagy érdemeket szerzel. Megjutalmazlak munkádért és a bajokért, amit rád bízott küldetésem okoz majd neked. Most hallottad parancsodat, legkedvesebb fiam. Menj most, és tégy meg minden tőled telhetőt.”

Ekkor János mélyen meghajolt és azt mondta: „Úrnőm, megyek most, és végrehajtom parancsodat. Alázatos szolgád most elbúcsúzik tőled.” Erre lement a dombról, hogy teljesítse a parancsot. Elindult a töltésen, amely egyenesen Mexikóba vezetett.

Amint belépett a városba, késedelem nélkül a püspöki palotába ment. A püspök csak nemrég érkezett oda, mint új prelátus. Zumárraga János barátnak hívták, Szent Ferenc rendjének volt tagja. Diegó János azonnal találkozni akart vele, s kérte a szolgákat, hogy jelentsék be őt. Jó idő múlva hívták, mert a püspök megparancsolta, hogy lépjen be.

Amint belépett, meghajolt és letérdelt előtte, és azonnal átadta neki az égi Úrnő üzenetét. Elmondott neki mindent, amin csodálkozott, amit látott és hallott. Miután a püspök meghallgatta mindazt, amit ő az üzenetet illetőleg mondani tudott, úgy látszott, hogy nem hisz neki. Azt mondta: „Fiam, gyere el ismét, és akkor több időm lesz meghallgatni mondanivalódat. Gondosan utána nézek majd a dolognak a kezdet kezdetétől fogva, és alaposan megfontolom a jószándékot és kívánságot, amivel jöttél.”

Ő eltávozott és szomorúan visszafelé indult, mert egyáltalán nem érte el útjának célját.

Ugyanazon a napon visszatért, egyenesen a domb tetejére menve. Ott találta az égi Úrnőt, aki várt rá ugyanazon a helyen, ahol először látta őt. Azonnal térdre esett előtte és megszólította: „Legkedvesebb Úrnő, elmentem, ahová küldtél engem, hogy teljesítsem parancsodat, jóllehet nehéz volt számomra belépni a püspök fogadó szobájába. Láttam őt, és átadtam üzenetedet, pontosan úgy, amint utasítottál. Kedvesen fogadott engem, és figyelmesen meghallgatott. De amint megszólalt, világos volt, hogy nem hitt nekem. Azt mondta: „Valamikor máskor jöjj vissza, és gondosabban meghallgatom mondanivalódat, és megvizsgálom elejétől fogva, és gondolkodni fogok a kívánságról és jóakaratról, amivel jöttél...”

Válaszából tökéletesen megértettem, hogy azt hiszi, az én agyamban született meg a te kívánságod a számodra itt építendő templomot illetőleg, és ez nem tőled jövő parancs. Azért komolyan kérlek, Úrnőm, bízd meg valamelyik jelentős embert az üzenettel, valakit, akit jól ismernek, tisztelnék és nagyra becsülnék, hogy higgyenek neki; mert én kis ember vagyok, vékony madzag, kis falétra, egy farok, egy levél, egyike a kis, jelentéktelen embereknek, és te, legkedvesebb Úrnőm, engem küldesz oda, ahol nekem nincs helyem és semmire se becsülnék. Bocsáss meg nekem, ha nagy szomorúságot okozok neked, és magamra haragítalak, Úrnőm és Asszonyom.”

A Legszentebb Szűz válaszolt: „Hallgass rám, nagyon szeretett kedves gyermekem, és értsd meg, hogy sok szolgám és hírnököm van, és bármelyiküknek meg tudnám parancsolni, hogy vigye el híremet és tegyék meg, amit parancsolok; de mindenképpen szükséges, hogy te járj el ügyemben és segíts engem, és a te közbenjárásod által teljesüljön akaratom. Kedves fiam, sürgetlek, és határozottan megparancsolom neked, hogy holnap menj el ismét a püspökhöz. Mondd meg neki nevében, és értesd meg vele teljesen rendelkezésemet: hogy elkezdje a munkát a templomon, amit tőle kérek. Mondd meg neki ismét, hogy személyesen én, a mindenkor Szűz Mária, Isten Anyja küldelek téged.”

Diego János válaszolt: „Kedves Úrnőm, sose búsulj vagy aggódj miattam. Nagyon szívesen elmegyek, amint parancsolod. Semmiképpen sem mulasztom el, s nem tartom az utat nehéznek. Elmegyek, amint kívánod, de lehet, hogy nem hallgatnak meg, vagy ha meghallgatnak, mégsem hisznek. Holnap estefelé visszatérek, és beszámolok a püspök válaszáról. Most útra kell kelnem, legkedvesebb Úrnőm. Nyugodj jól közben.” Ezután hazament pihenni.

Másnap vasárnap volt, és már kora hajnalban elhagyta házáat és egyenesen Tlaltelolcoba ment hitoktatásra, eszében tartva, hogy utána azonnal a püspökhöz kell mennie. Amikor a

tömeg széteszlott, elindult a püspöki palota felé. Amint odaért, nyomatékosan sürgette, hogy hallgassák meg, és sok nehézség után bejutott a püspökhöz.

Letérdelve előtte, szomorúan és könnyek között megismételte a parancsot, amit az égi Úrnőtől hozott, mert nagyon kívánta, hogy az higgyen neki és teljesítse a Szeplőtelen kívánságát, hogy egy templomot emeljenek azon a helyen, amelyet ő oly világosan megjelölt. A püspök sok kérdést tett fel, hogy meggyőződjön a dologról. Hol látta őt? Milyen volt? Ő teljesen beszámolt mindenről. De annak ellenére, hogy nagyon pontosan elmondta, milyen volt ő, és mindazt, amit látott és megcsodált, úgy hogy mindenképpen nyilvánvaló volt, hogy ő a mindenkor Szűz, az Üdvözítő Urunk Jézus Szent Anyja volt, a püspök mégsem hitt neki. Azt mondta, nem hajthatja végre a parancsot pusztán beszámolója és kívánsága alapján, hanem nagyon szükséges, hogy jelet kapjon, mielőtt hiheti, hogy az üzenet magától az égi Úrnőtől jött.

A püspök szavaira Diegó János ezt mondta: „Uram, milyen jelet kíván? Elmegyek, és kérem azt az égi Úrnőtől, aki engem küldött.”

Amikor a püspök látta, hogy ő habozás nélkül megerősített mindent, és semmit se vont vissza, meghagyta háztartása tagjainak, akikben megbízhatott, hogy kövessék őt, és figyeljék meg, hová megy, kit lát, és kivel beszél. Ők megtették. Diegó János egyenesen előre ment, a töltés felé. Akik követték őt, szem elől veszítették ott, ahol az út szakadék mellett halad, a tepeyaci hídnál. Jóllehet mindenütt keresték, nyomát se látták. Azért bosszúsán visszafordultak, nemcsak azon mérgelődve, hogy eltűnt előlük, hanem azért is, mert viselkedése nagyon terhükre volt. Miután megmondták a püspöknek, mi történt, ő hajlott arra, hogy ne higgye el az egész történetet, mert ők is azt mondták, hogy rászedte őket, és maga találta ki, amit mondott, vagy álmódta az egész történetet. Végül úgy döntöttek, hogy ha megint visszatérne, meg kell fogni és alaposan meg kell büntetni, hogy többé sose hazudják, és ne tegye ismét bolonddá őket.

Közben Diegó János a Legszentebb Szűznél volt, átadva neki a püspök válaszát. Amint az Úrnő hallotta azt, így szólt: „Minden teljesen rendben van, kedves fiam. Holnap térj vissza ide a jelért, amelyet ő kért. Akkor hinni fog, és többé nem kételkedik, s nem gyanúsít téged. Jól jegyezd meg szavaimat, kedves fiam, megjutalmazlak minden aggodalmakért, munkáért és bajodért, amit értem vállaltál. Menj most, mert holnap várni fogok rád itt.”

Másnap, hétfőn, amikor Diegó Jánosnak el kellett volna vinnie a jelet a püspökhöz, nem ment el a kijelölt időben, mert amikor előző nap este hazaért, nagybátyját, Bernardinó Jánost súlyos betegen ágyban fekvé találta, és már fennállt a veszély, hogy meghal. Először elment az orvosért, aki enyhített a szenvedésén, de már túl késő volt ahhoz, hogy felgyógyuljon, mert már a halálhoz közel állt. Éjjel nagybátyja kérte, hogy jóval hajnal előtt menjen el Tlaltelolcoba, s hozza el a papot, hogy meggyóntassa őt és előkészítse a halálra, mert tudja, hogy ideje elérkezett, és sose fog felgyógyulni.

Kedden hajnal előtt Diegó János már útnak indult Tlaltelolco felé a papért. Amint az út közelébe ért, amely a kis Tepeyac-domb oldalán vezet el a nyugati irányban, amerre rendszerint ment, azt mondta magának: „Ha az egyenes utat választom, az Úrnő megláthat engem és nekem pedig nincs időm arra, hogy feltartóztasson a jel által, amit a püspöknek akar küldeni. Először sietnem kell a papért, s véget kell vetnem ennek az aggodalomnak, mert szegény nagybátyám kétségtelenül aggódva várja őt.” Diegó János tehát a másik ösvényt választotta, amely megkerülte a dombot, s felfele megy, kelet felé, hogy így gyorsabban Mexikóba érjen, és az égi Úrnő ne tartsa vissza őt. Azt gondolta, így elkerülheti, hogy meglássa őt. Ő azonban mindig lát mindent, mindenütt.

Diegó meg is látta őt, amint lefelé jött a domb tetejéről, s az Úrnő a felé a hely felé nézett, ahol Diegó már előzőleg kétszer látta őt.

Az Úrnő a domb oldalánál feléje közeledett, és azt mondta: „Mi a baj, kedves fiam? Hová mégy?” Megkérdezte tőle, hogy miért látszik kissé nyugtalannak, aggódónak és megijedtnak.

Diegó meghajolt előtte, és így üdvözölte: „Nagyon kedves Úrnő, remélem jól vagy és boldog. Jól aludtál? Jó kedvű és egészséges vagy kedves Úrnőm? El fog szomorítani, amit mondanom kell neked. Tudod, kedves Úrnőm, egy szegény szolgád, az én nagybátyám nagyon beteg. Pestisbe esett és halálán van. Sietek házádba Mexikóba, hogy elhívjam Urunk egyik szeretett papját, s az meghallgassa gyónását és felkészítse őt az Üdvözítőnkkel való találkozásra. Születésünk idejétől kezdve tudjuk, azért jöttünk ide, hogy itt időzzünk addig, míg halálunk el nem érkezik. De ennek ellenére, azonnal vissza fogok jönni, hogy elvigyem üzenetedet. Kedves Úrnőm, kérlek bocsáss meg nekem és légy addig türelmes irántam. Nem vezetlek félre, téged, aki a legkedvesebb vagy nekem. Holnap sietve ide jövök majd.”

Diegó János szavainak meghallgatása után az Irgalmas Anya szólt: „Figyelj, és értsd meg jól, legkedvesebb fiam, nincs okod a félelemre és aggodásra. Ne nyugtalankodjék tovább a szíved, ne fél attól a betegségtől, se semmi egyéb betegségtől, vagy bánattól. Nemde Anyád van itt, melletted? Nemde oltalmam szerető árnyékában vagy itt? Nemde én vagyok a te egészséged? Nem vagy biztonságban itt, szerető ölemben? Mi egyébre van szükséged? Semmi se aggasszon vagy sújtson le téged tovább, még nagybátyád betegsége sem, mert ő nem hal meg most. Biztosra veheted, hogy ebben a pillanatban meggyógyult.” (Amint Diegó később megtudta, abban a pillanatban nagybátyja egészsége helyreállt.)

Amikor Diegó János ezt hallotta az égi Úrnőtől, nagyon megvigasztalódott és meglegedetté vált. Kérte őt, hogy küldje el késedelem nélkül a püspökhöz a jellel, ami biztosítja hitét.

Az égi Úrnő megparancsolta neki, hogy menjen fel a domb tetejére, ugyanarra a helyre, ahol előzőleg találkoztak. Azt mondta neki: „Legkedvesebb fiam, menj fel a kis domb tetejére, oda, ahol láttál engem és megkaptad parancsaimat, és sok virágot fogsz látni. Szedd le őket gondosan, rakd össze, és hozd ide hozzám, s mutasd meg nekem.”

Diegó János azonnal felment a dombra, és amikor a tetejére ért, nagyon elcsodálkozott a kasztíliai rózsák számán és változatosságán, amelyek ott nyíltak, pedig nem volt itt az idejük, mert az évnek ebben a szakaszában fagy és hideg uralkodott. Nagyon jó illatuk volt, és harmat borította őket, amely az éjjel ereszkedett le. A harmatcseppek olyanok voltak, mintha értékes gyöngyök lettek volna. Nekiállt leszedni s összegyűjteni őket, és felhajtott tógájába tette. Ezen a helyen sose nőttek virágok, mert a talaj kemény volt és köves. Semmi se termett ott tüskés bozótokon, töviseken, bóborkaktuszon és mezkíten kívül. Néha kis fű nőtt ott, de most december volt, és a hideg és a fagy megöli és elhervasztja a zsenge növényzetet.

Sietve lement a dombról, s az égi Úrnőhöz vitte a rózsákat. Ő kézbe vette azokat, s utána visszatette őket, mondván: „Kedves fiam, ezek a különféle rózsák képezik a jelet és bizonyítékot, amit el kell vinned a püspököknek. Az én nevemben mondd meg neki, hogy ezekből megértheti kívánságomat, és azt végre kell hajtania. Te az én bizalmamra legméltóbb megbízottam vagy. Szigorúan megparancsolom neked, hogy ne nyisd szét tógádat, s ne áruld el tartalmát addig, amíg az ő jelenlétében nem vagy. Mondj el neki mindent nagyon gondosan; hogy én felküldtelek a kis domb tetejére, hogy leszedd és összegyűjtsd a virágokat, és mondd el mindazt, amit láttál, és amin csodálkoztál, hogy meggyőzd őt, s ő segítsen felépíteni a templomot, amit itt akarok.”

Miután az égi Úrnő befejezte utasításait, Diegó elindult a töltésen, amely egyenesen Mexikóba vezetett. Már meglegedett volt, és biztosra vette, hogy ezúttal minden rendben lesz. Szorosán tartotta értékes terhét, hogy megvédje azt, és semmi se essék ki belőle. Közben élvezte a különböző szép rózsák illatát.

Amikor megérkezett a püspöki palotához, a házfőnök és a prelátus személyzete közül többen kiléptek, és meggátolták, hogy tovább menjen. Ő kérte őket, értesítsék a püspököket jelenlétéről, de ők mindnyájan megtagadták ezt, s tettették, hogy nem is hallják, mit mond. Talán azért tették ezt, mert még korán volt, vagy mert ismerték őt korábbi látogatásaiból, és úgy érezték, hogy csak bajt okoz nekik ismételt sürgetésével. Társaiktól hallották, miként

vesztették szem elől, amikor parancsot kaptak arra, hogy kövessék őt. Miután hosszú ideig álldogált ott, lehajtott fejjel, semmit sem téve, mintha arra várakozna, hogy behívják, észrevették, hogy valami van nála. Odamentek és igyekeztek megnézni, mi az, hogy kielégítsék kíváncsiságukat.

Mivel Diegó János látta, hogy nem tudja elrejtetni előlük azt, amit vitt, és attól félve, hogy kigúnyolják, lökdösik, vagy ütlegelni kezdik, egy kicsit kinyitotta tógáját. Amikor látták, hogy kasztíliai rózsák vannak benne, s mindegyikük más fajta, és idején kívül virágzik, nagyon csodálkoztak, és még inkább azon, hogy annyira frissek és teljesen kifejettek, illatosak és szépek voltak. Igyekeztek néhányat megfogni és elvenni tőle, de háromszor próbálkoztak ezzel sikertelenül, mert amikor ujjaikat összezárták, többé nem igazi virágokat láttak, hanem csak olyan virágokat, amelyek festve, hímezve, vagy varrva voltak a ruha belső részén.

Azért elmentek, s elmondták a püspöknek, mit láttak, és hogy ez a szegény indián, aki már régóta várakozik ugyanaz, aki előzőleg itt volt. Amikor a püspök ezt hallotta, azonnal felfogta, hogy ez volt a neki szükséges jel ahhoz, hogy elhiggye és megvalósítsa az Úrnő kívánságát. Azonnal megparancsolta, hogy hozzák be őt. Amint Diegó János belépett, letérdelt a püspök előtt úgy, amint máskor tette, elismételt mindent, amit látott s amint elcsodálkozott, az üzenettel együtt.

Azt mondta: „Püspök úr, úgy tettem, amint parancsoltad, megmondtam Asszonyomnak, az égi Úrnőnek, a Szent Máriának, az Isten drágalátos Anyjának, hogy te jelet kívánsz, hogy elhidd, amit mondok neked, hogy templomot kell itt építened ezen a helyen, ahol ő akarja. Megmondtam neki, megígértem neked hogy valami jelet hozok, bizonyítékul, pontosan úgy, amint te kívántad. Ő engedett óvatosságodnak és kedvesen fogadta a jelet és bizonyítékot illető kívánságodat, hogy lehetővé tegye kívánságod végrehajtását. Kora reggel ma ismét megparancsolt, hogy ismét jöjjek ide. Én kértem a jelet, amit ő megígért, hogy te higgyél nekem. Ő azonnal teljesítette kívánságomat, és felküldött a kis dombra, ahol előzőleg láttam őt, hogy kasztíliai rózsákat szedjek. Ezt megtettem, és elvittem hozzá. Ő kézbe vette őket, és visszatette tógámba, hogy személyesen elhozzam és átadjam neked. Nagyon jól tudtam, hogy a kis domb tetején sose voltak virágok, hanem csak tüskés bokrok, tövisek, bíborkaktuszok és mezkíték nőttek a kövek között, de nem kételkedtem szavában.

Amikor felértem a tetőre, úgy tűnt, mintha a Paradicsomban lettem volna, mert egy helyre összesűrítve sokféle kasztíliai rózsát láttam, mind rendkívüli volt, és szikrázott a harmattól. Nekiláttam leszedni. Ő megmondta nekem, miért kell ezeket neked elhoznom. Ezt megteszem, hogy láthasd bennük a jelet, amit kértél, és teljesítsd az ő kívánságát, és azért is, hogy belásd szavaim és az üzenet igazságát. Íme, itt vannak, fogadd el őket.”

Ekkor leeresztette fehér tógáját, amelyet eddig felhajtva tartott mellén. Azonnal, amint a különböző kasztíliai rózsák leestek és széthulltak a padlón, hirtelenül megjelent a ruhán a mindenkor Szűz Mária, Isten Anyja gyönyörű képe, ugyanúgy, amint a mai napig látható a tepeyaci templomban, amelyet Guadalupe-ről neveztek el. Amikor a püspök meglátta ezt, ő és mindazok, akik jelen voltak, térdre estek és hosszú ideig csodálkozva nézték. Nagyon meghatódtak és elragadta őket, amit láttak. Utána elszomorodtak és le voltak sújtva, ami annak a jele volt, hogy szívükkel és gondolataikkal szemlélték őt.

A püspök könnyek között szomorúan imádkozott és bocsánatot kért azért, hogy nem tette meg, amit ő kívánt és parancsolt. Amikor felkelt, kibontotta a csomót Diegó János tógáján, amely visszatükrözte a mennyei Úrnő reá nyomott képét. Utána elvitte házi-kápolnájába. Diegó János még egy napig a püspök házában maradt, aki ott tartotta. Másnap azt mondta: „Rendben van, menjünk, nézzük meg a helyet, ahol az égi Úrnő templomot akar építtetni magának.” Azonnal meghívott mindenki, hogy menjenek vele.

Amint Diegó János megmutatta, hol kívánja az égi Úrnő az ő templomát, engedélyt kért, hogy elmehessen. Haza akart menni, hogy lássa nagybátyját, aki súlyos beteg volt, amikor ő

elindult Tlaltelolcoba, hogy elhívja a papot, s az meghallgassa gyónását és előkészítse a halálra, és akiről az égi Úrnő azt mondta neki, hogy már meggyógyult.

Ők nem hagyták, hogy Diegó János egyedül menjen, hanem vele mentek házába. Amikor megérkeztek, látták, hogy nagybátyja jól van és boldog, semmije se fáj, s nem szenved. Az csodálkozott, amikor ilyen társaságban látta unokaöccsét, ennyire megtisztelve. Tudni kívánta ennek a nagy tiszteletnek és figyelemnek az okát. Unokaöccse megmagyarázta neki, hogy amikor elment, hogy papot hozzon, aki meghallgatja gyónását és előkészíti őt a halálra, az égi Úrnő megjelent neki a Tepeyacon, és nagyon megvigasztalta őt azzal, hogy ne aggódjék nagybátyjáért, mert az már visszanyerte egészségét. Utána elküldte őt Mexikóba, hogy kérje, emeljenek házat neki a Tepeyacon.

A nagybácsi akkor kijelentette, hogy valóban hirtelenül meggyógyult abban a pillanatban, mert ő ugyanúgy látta az Úrnőt, amint az unokaöccsének megjelent, és tudta, hogy ő elküldte Jánost Mexikóba a püspökhöz. Ugyanakkor az Úrnő azt mondta neki, hogy amint látja a püspököt, el kell mondania neki gyógyulásának csodálatos módját, és azt, hogy az a megfelelő névvel illesse őt, ami a szent kép sajátos neve is lesz: a mindenkor Szűz Mária, aki összetöri a kő-kígyót. Akkor Bernardinó Jánost a püspökhöz vitték, hogy értesítse őt, és tanúskodjék minderről saját maga a püspök előtt. Mindketten, ő és unokaöccse két hétig a püspök palotájában maradtak, míg fel nem építették Tepeyac Királynőjének kápolnáját azon a helyen, ahol Diegó János először látta őt. A püspök a szeretett égi Úrnő szent képét átvitte a házi-kápolnából a főtemplomba, ahol kitették, hogy mindenki lássa és megcsodálja. Az egész város mélyen megindult, eljött megnézni az ő szent képét, és térden állva imádkoztak előtte. Nagyon csodálkoztak azon, hogy isteni csoda révén jelent meg, mert a világon senki sem festette ezt a szép képet.

A ruha, amelyen az ég Úrnőjének képe csodálatos módon megjelent, Diegó János tógája volt: ayatéből készült, kissé merev volt, és gondosan szőtték. Abban az időben minden szegény indián tógája és ruhája az ayate fonalból készült, csak a nemesek, az előkelők és a bátor harcosok ruházkodtak és díszítették magukat gyapotból szőtt fehér ruhával. Tudnunk kell, hogy az ayatét az ichtliből készítik, ami a maguey növényből származik. Ez a szépséges ayate, amelyre a mindenkor Szűz, a mi Királynőnk rányomta képét, két darabból áll, és puha fonalakkal van összevarrva. A szent kép oly magas, hogy lábának talpától feje tetejéig hat és fél arasznyi (56 inch, 142 cm) magas. Szépséges arca komoly és nemes, kissé sötét színű. A kép kedves felső része alázatos magatartásban ábrázolja őt: kezének tenyere össze van téve melle előtt, körülbelül csípőmagasságban. Öve bíborszínű. Jobb lábfejét csak hamuszínű papucsának kissé kiálló orra mutatja. Ruhája, amennyiben látható, rózsaszínű, ami karmazsinvörösnek látszik a redők árnyaiban. Különféle virágokkal van hímezve, mind bimbó, szegélye aranyos. Nyakánál aranyos nyakék, fekete sugarakkal szélén és közepén kereszttel. Alsó ruhája kissé látszik ki, puha, fehér anyagból, szűk ujjakkal a csuklójánál, szélén csipkével díszítve. Fátyla, vagy köpenye kívülről égszínkék. Fejére simul, de arca teljesen látható. Leér lábáig, közepén kissé szűkebb, széles szegélye aranyos, és mindenütt arany csillagok vannak rajta, összesen negyvenhat.

Feje kissé jobbra hajlik. A fátyol felett arany korona, amelynek orsó alakú ágai alul szélesek. Lábánál a hold, felfelé álló szarvakkal. Pontosan közöttük helyezkedik el, és hasonlóképpen a nap közepén látszik, amelynek sugarai kinyúlnak alakjából minden irányban. Száz aranyos sugár van, némelyik nagyon hosszú, mások rövidek és láng alakúak. Tizenkettő veszi körül arcát és fejét. Összesen ötven van mindegyik oldalon. A sugaraknak megfelelően fehér felhő követi nagyjából a ruha körvonalait.

A szép képet s az egészet egy angyal tartja fenn, aki derékig látszik. Többi részét felhő takarja. Az ég Úrnője köpenye és tunikája alul jóval lába alá ér, és az angyal tartja. Az angyal ruhája karmazsinvörös, aranyos gallérral, és kiterjesztett szárnya zöld és egyéb színű hosszú

tollakkal van gazdagon fedve. Az angyal keze tartja fenn az Úrnőt, s az angyal nagyon boldognak látszik, hogy így hordozhatja az Ég Királynőjét.

Antonio de Torres „A Guadalupei Szűz” című festménye (1720 körül)

A szentély felépül

Az indiánok és a spanyolok két hét alatt felépítették az első kis vályog-kápolnát. (Ezt már két év múlva egy nagyobbbal cserélték fel.) A kápolna keleti falához kis szobát építettek Diegó János számára, aki itt töltötte életének hátralevő éveit, mint a szentély őre.

A püspök 1531. december 26-án hosszú, ünnepélyes menetben átvitte a kápolnába a Szűzanya képét, s elhelyezte az oltár fölé. Megáldotta a kápolnát, és ő mondta benne az első misét.

A kép átvitele közben egy halálos kimenetelű szerencsétlenség történt: az egyik indián nyakát nyíl fúrta át. Holttestét odavitték az oltár elé, és könyörögtek a Szűzanyához, hogy adja vissza életét, amit ő meg is tett. Az felállt, és a jelenlevők hálát adtak a Szűzanyának a csodáért, és dicsérték érte az ő isteni Fiát. Később ezt az első csodát hatalmas, 9 x 20 láb (kb. 3 x 6,5 m) méretű festménnyel örökítették meg. Amikor 1622-ben nagyobb szentélyt építettek, annak falán helyezték el, az oltár mögött.

1709-ben készült el a mindmáig fennálló nagy bazilika, amely azonban az utóbbi években süllyedni kezdett, s azért közelében új bazilikát építettek, amelyet 1976-ban szenteltek fel.

Diegó János 17 évig élt még, s a szentély látogatóinak sokszor elismételte a jelenések történetét. 1548-ban halt meg, 74 éves korában.

Nagybátyja, Bernardinó János is szeretett volna ide költözni, Diegó azonban ebbe nem egyezett bele, mert rá szükség volt a családi birtok kezelésénél. Ő 1544-ben halt meg, 84 éves korában.

Diegó János boldoggáavatására csak 1936-ban tették meg az első lépéseket, s ügyének előmozdítására egy félévenként megjelenő lapot is kiadtak „Juan Diego” címmel.

Az indiánok megtérnek

A Szűzanya jelenéseinek nagy szerepe volt abban, hogy a következő hét év alatt nyolc millió indián kérte felvételét a katolikus Egyházba. Számuk felülmúlta azokét a katolikusét, akik ugyanebben az időben a reformáció hatására elhagyták hitüket.

Az azték indiánok, az egyiptomiakhoz hasonlóan képekkel fejezték ki gondolataikat. Ez a kép-írás általános volt egészen a jelenések idejéig, s csak röviddel a jelenések után kezdték a spanyolok bevezetni az indián nyelv betűkkel való írását.

A Szűzanya csodálatos módon keletkező képe az indiánok számára világosan kifejezte, hogy az ő bálványimádásuk helytelen, s Isten azt kívánja tőlük, hogy térjenek át a katolikus hitre. Íme egy modern kutatónak ezt illető magyarázata:

Az azték indiánok egy kígyó-szerű üstököst imádtak, s ezt tollas kígyó, repülő kígyó alakjában ábrázolták, s Quetzalcoatl-nak nevezték. Később ezt a Venus bolygóval azonosították. Velikovsky szerint a Venus üstökösként keringett egy ideig a Nap körül, s csak később vált annak bolygójává. (Vö. *Worlds in Collision*, és *Világkatasztrófák* 29–31. oldal.) Egyes népek bika alakjában ábrázolták a Venust. A fekete „hold”, amelyen a Szűzanya áll, e magyarázat szerint nem jelképezheti az igazi Holdat, mert az fényes, hanem a Venus jelképe, s fekete színe azt fejezi ki, hogy a repülő kígyó elpusztult, kiégett. Nem kell tehát félni tőle, s nem kell többé emberszíveket áldozni neki.

Ezeket az áldozatokat a Nap-isten oltárán mutatták be az indiánok, mert ők a Napot is imádták. Amikor azonban a Szűzanya csodálatos képére néztek, láthatták, hogy ő eltakarja a Napot, s ebből felismerték, hogy az ember nagyobb a Napnál, tehát az nem lehet isten.

Az indiánok imádták a Marsot is, Huitzilopochtli néven, neki is nagy emlékműveket emeltek és sok emberáldozatot mutattak be. Amikor azonban a Szűzanya égszínkép palástjára néztek, s ott látták a csillagokat, felismerték, hogy a csillagokat is a nagy Láthatatlan Isten teremtette, hogy szolgálják az embereket fényükkel az éjszakában.

Kék színű ruhát az indiánoknál csak az uralkodók viselhettek. Ebből felismerték, hogy Mária királynő.

A Szűzanya ruháján levő melltűt egy kereszt ékesíti. Az indiánok tudták, hogy ez a kereszt a spanyolok vallásának jelképe. Ott látták Cortes zászlain és a ferencesek missziós házai előtt is. Amikor megkérdezték Diegó Jánost, hogy mit jelent a kereszt, ő elmondta nekik, miként vett fel a láthatatlan Isten emberi alakot, született a Szűzanyától, és halt meg a kereszten, felajánlva életét az emberiség üdvösségeért az Örök Atyának.

Az indiánok felfogták, hogy az Isten Fiának áldozata mérhetetlenül felülmúlta az ő emberáldozataikat, s azért felhagytak velük, s kérték a misszionáriusokat, hogy kereszteljék meg őket. Teljesedett a Szűzanya jóvendölése, hogy az ő képe összezúzza majd a kő-kígyót.

Diegó a jelenések előtt megtért már, tehát eléggé ismerte a katolikus tanítást, s amellet ismerte az indián képírást is, úgy hogy nehézség nélkül el tudta magyarázni a hozzá fordulóknak a kép jelentését.

Ugyanakkor kiolvashatták az indiánok a képből, hogy az angyalok is alá vannak rendelve a Szűzanyának, s őt szolgálják. Ő viszont alázatos testtartásban Istent imádja.

A Szűzanya üzeneteiből is fontos és vigasztaló igazságokat tudtak meg:

Mária az igaz Isten Anyja...

azé, akitől minden élet származik, a Teremtőé...

akihez minden közel van,

az ég és föld Uráé.

Mária felajánlja az indiánoknak és minden embernek

egész szeretetét...
részvétét...
segítségét és oltalmát...
mert ő a mi irgalmas Anyánk.
Itt akar meghallgatni és segíteni minket és mindenkit
aki szereti őt és segítségül hívja,
beléje helyezve bizalmát.
Mária meg akarja hallgatni panaszukat,
orvosolni kívánja minden szomorúságukat,
megpróbáltatásaikat és szenvedéseiket.
Nem kell félnünk a betegségtől, bánattól...
ő Anyánk, aki mellettünk áll, megoltalmaz minket.

Az indiánok, spanyolok és más nemzetiségből származó emberek válaszoltak a Szűzanya hívására, és az elmúlt 450 éven keresztül oly nagy számban zarándokoltak Guadalupeba, hogy az a világ leglátogatottabb Mária-kegyhelyévé vált, felülmúlva még Lourdes-ot és Fatimát is. Az utóbbi időkben évente hét millió ember kereste fel, sőt 1981-ben 12 millió. Ebben a jubileumi évben hétköznapiakon tízezren, vasárnapokon átlag 130.000-en vettek részt a szentmisén. Csak Rómát keresi fel több zarándok, de ott elsősorban a Szentatyát kívánják látni, és sok kegyhely van az ősegyház idejéből és az újabb időkben egyaránt.

A guadalupei Szűzanya tisztelete nagyon elterjedt az Egyesült Államokban is. Képét 495 templomban, kápolnában vagy kegyhelyen tisztelik nyilvánosan. Ünnepeiről december 12-én megemlékeznek a szentmisében.

Az Egyesült Államokban a Szeplőtelen Fogantatás címe alatt tisztelik a Szűzanyát, mint nemzeti Pátrónájukat. A Guadalupei Szűzanya első jelenése december 9-én volt, s abban az időben mind a keleti, mind a nyugati egyház ezen a napon ünnepelte a Szeplőtelen Fogantatást. A keleti egyház ma is ezen a napon ünnepli, de a nyugati egyházban később december 8-ra tették át ünnepét.

Kanadában is van kegyhelye a Guadalupei Szűzanyának, Johnstownban, Nova Scotiában, amelyet 1963-ban szenteltek fel.

Ugyancsak terjed tisztelete a világ egyéb országaiban is: Közép- és Dél-Amerikában, a Fülöp-szigeteken, Japánban, Abesszíniában, s még inkább Európában, főleg Olaszországban, Spanyolországban és Lengyelországban.

A csodálatos kép

A Diegó János tógáján levő képnek nemcsak megjelenése volt csodálatos, hanem talán még nagyobb csoda annak mindeddig való fennmaradása.

A képen ötvenszeres nagyítással sem látható ecset nyoma, márpedig 450 évvel ezelőtt nem festettek másként.

A tóga anyaga nincs előkészítve festővászonnak, s olyan durva a szövése, hogy erre nem is alkalmas. Amellett anyaga nem időtálló. Ha nem festik meg, húsz év múlva szétmállik. Ha megfestik, akkor már öt év múlva kezd tönkremenni. Még a megfelelő módon kikészített festővászonra készült képek is elpusztulnak kétszáz év alatt a kedvezőtlen éghajlat miatt. Ez a kép azonban sértetlenül fennmaradt 450 éven keresztül, pedig az első 116 év alatt még üveggel se védték, sőt sokan megérintették és gyertyákat égettek előtte.

Egyesek azt gondolták, hogy a Szűzanya indián lányként s öltözetben jelent meg a képen. Egy hozzáértő szerint azonban fiatal zsidó leányt ábrázol a kép, mégpedig olyan öltözetben, amelyet kétezer évvel ezelőtt viseltek, sőt egyes helyeken Palesztinában még ma is viselnek.

A tógából levágtak egyes részeket, úgyhogy ma a kép anyaga hat és fél láb hosszú és három és fél láb széles. Körülbelül 198 cm x 106 cm, amelyen magának a Szűzanyának alakja csak 142 cm magas. Ezt a képet ma üveg alatt, hármaskeretben őrzik. Az első 12,5 cm széles aranykeret, a második ugyanilyen széles ezüstkeret, s a harmadik 37 cm széles bronzkeret. A kép felett gazdagon díszített korona függ.

A kép szépségét még a mai színes fényképek sem képesek hűségeseen visszaadni, sőt a fényképek még egyes részleteit is eltorzítják. Valakinek módjában állt egészen közelről, állványról egy órán át szemlélnie a képet, s leírta benyomásait:

„Minél tovább nézzük a képet, annál csodálatosabbnak tűnik. Némelyik helyén alig van valami festék (ha az egyáltalán festék). Az egész olyan, mint egy vízfestmény, vastag vízfestmény, nagyon durva vásznon, amely szinte olyan ritka, mint a zsákvászon. Amikor látod, hogy a varrat szét van szakadva, csodálkozol, hogy mi tartja mégis össze.

A Szűzanya arkifejezése teljesen leírhatatlan. Oly gyengéd, oly szeretetteljes, annyira emberi, rejtélyes mosolyával, amely sokkal inkább csodálatot vált ki, mint Leonardo híres Mona Lisájának mosolya. A másolatok (fényképek) nem fejezik ki a szem és az ajak nemességét és lágyágát. Némelyiken a szem látszólag kidülled, és az ajak összecsucsorodik, de ebből semmi sincs az eredetin – annak vonalai mind szépek. Természetesen legnagyobb szerűbbek a szemek, amelyek nem látszanak festetteknek, hanem igazán élő, emberi szemeknek, a szem sajátos körvonalaival.

Számomra a legfeltűnőbb dolog az, hogy rendszerint amikor valaki közel van egy festményhez, a részletek élesebbek, mint távolról. De ezzel a szent képpel nem ez a helyzet. Alig látod a ruhán levő csillagokat, pedig azok tűndökölnek távolról. Az állványról, közelről nézve a ruha nem zöldeskék, mint amilyennek távolról látja az ember, hanem sokkal kékebb, sötétes kék. Ruhája nagyon halvány rózsaszín közelről, de némi távolságról sötétebbnek látszik.

A dolgoknak ez a megváltozása nagyon érdekes számomra és mindnyájunkat elképeszt. Ugyanígy »megváltozik a nagysága«. A bazilika közepéről nézve a kép nagyon nagynak látszik, de amikor közelébe ér az ember, összezsugorodik »természetes« nagyságára.

És mindig érzi az ember a rendkívüli Jelenlétet, a Vonzó Kecsességet, amelyet sose tapasztaltam egy más festményénél sem, legyen az vallásos, vagy világi, amit valaha megcsodáltam és szerettem. Pedig nagyon sok remekművet láttam, tanulmányoztam és csodáltam meg az elmúlt 25 év alatt New Yorkban: El Greco, Goya, Leonardo, Michelangelo, Rafael, Vermeer, Holbein, Rembrandt, Raeburn és Titian alkotásait. Egyik sem hasonlítható

össze a Szűzanya képével. Csak annyit tudok mondani, hogy itt hagyott valamit közöttünk jelenlétéből.

Még megfigyeltem valamit – úgy tűnik, mintha arca »gyengén lenne megvilágítva«. Nem úgy van. Azt hiszem ő tartja kissé árnyékban – talán szerénységből – mert egyetlen hölgy sem szereti, ha rábámulnak. Itt is tapasztalható a változás. Egészen közelről világosabbak a részletek arcán, de árnyékba borulnak már akkor, ha az oltár lábától nézi az ember. Ez teljesen ellentmondásnak tűnik és kimondhatatlanul gyönyörködtet. Egy művész, és egy másolat (fénykép) sem képes visszaadni ezt a nemes jelenlétet, ezt az élénk kellemet, ezt a rejtélyes ragyogást. Valami titokzatos, természetfeletti módon ő még mindig itt van a Tepeyacon, ennek a képnek részeként. Lehet, hogy ez hittudományilag nem állja meg a helyét, de az ember határozottan titokzatos élményben részesül.”

(Részletek Coley Taylornak Rt. Rev. Columban Hawkins O.C.S.O-hoz írt leveléből.)

Majdnem 400 év telt el, mire valaki 1929-ben felfedezte, hogy a Szűzanya szemén egy ember alakja tükröződik vissza. Harminc évig azonban nem engedték meg neki, hogy nyilvánosságra hozza felfedezését, s csak 1960-ban írt róla.

1951-ben más valaki is képeket fedezett fel a szemén.

1955-ben a rádió közölte, hogy a Szűzanya szemein visszatükröződő alakban felismerték Diegó Jánost.

1956-ban egy szemorvos vizsgálja meg alaposan a visszatükröző képeket, s tanúskodik erről. Más orvosok követik ebben.

1962-ben huszonötszörös nagyításban vizsgálják meg a szemeken visszatükröződő képeket, s három alakot látnak. Az egyikben határozottan felismerik Diegó Jánost, összehasonlítva egy másik festménnyel, amit nem sokkal a jelenések után készítettek az első csoda alkalmával. A másik alak Zumárraga püspök, a harmadik valószínűleg egy másik püspök, aki jelen volt a kép keletkezése alkalmával. A feltevés szerint a Szűzanya is jelen volt ott, s az ő szemén visszatükröződő alakok képe rögződött meg csodálatos módon Diegó János tógáján.

Dr. Wahlig kísérletezni kezdett fényképezéssel, hogy valóban visszatükröződhet-e három alak valakinek a szemében. Negyven kísérlet után teljes sikert ért el.

1979-ben egy kutató 60 infrared fényképet készített a képről s ezekből megállapította, hogy a vásznat nem készítették ki a festésre, se a festményt nem lakkozták be utólag. A festék anyaga hasonló az indiánok által használt föld-festékhez (earth pigment). Valaki megpróbált „javítani” a képen, s átfestette a kezét és az angyalt, s a napsugarakat bearanyozta. Ezek a javítások kezdenek leválni, míg az eredeti festékanyag változatlanul tapad a vászonhoz és színe se fakult ki. A festék alatt nincs vázlat, pedig a legnagyobb festők is csak vázlatra mertek festeni.

A Szűzanya képét nemcsak az idő vasfoga nem emésztette meg, hanem még a salétromsav is csak vízfoltokat hagyott rajta, amikor véletlenül ráöntötték a keretek tisztogatása közben.

Amikor pedig 1921. november 14-én valaki időzített bombát rejtett el egy nagy virágvázában, s virágokkal együtt a Szűzanya képe elé tette, annak robbanása a legcsekélyebb kárt se tett a képben, sőt annak még üvege se repedt meg. Pedig ugyanakkor egy nagy vasfeszületet elgörbített, és a bazilika színes üveglakataiban nagy kárt tett. Amikor a jelenlevők látták, hogy a kép csodálatos módon sértetlen maradt, térden állva adtak hálát ezért Istennek.

Egy jelenlevő forradalmár így számol be saját megtéréséről:

„Mexikói vagyok, ez azonban nem tesz semmit. Hozzám hasonló emberek vannak minden nemzetben az egész világon. Emberek, akik, mint én, látogatták szervezetünk iskoláit, hogy ott bölcséletet és hittudományt tanuljanak. Addig tanultunk, míg tudásunk egyenrangú volt a papokéval. A mi szervezetünk alapos, és akik kikerülnek ebből az iskolából, azok igazán fanatikusan buzgólkodnak a gonosz vallás terjesztésén. Egyedüli célunk volt, hogy elraboljuk az emberektől a számukra legszükségesebb ismeretet – hogy egy szerető Isten teremtette őket.

Nagy szerepem volt a mexikói forradalomban, az 1920-as években.

Sok évvel később, amikor végül kibékültem Istennel, a pap arra kényszerült, hogy megkérdezze, hány embert öltem meg. Visszaemlékezve a kis nélkülöző falvakra, a csonka embertestek hegyeire, a siránkozó özvegyekre és gyermekekre, elszégyelltem magamat, és azt kellett válaszolnom: »Atya, tudja-e, hány embert lehet megölni egy gépfegyverrel?«

Beteges buzgóságunk állandóan tovább hajszolt minket. A gyermekek abban az időben ritkán élvezhették az édességeket. Azért könnyű volt lefizetni őket, hogy adják el a szentostyát szentáldozás után. Csak egy cukorkába került. Nem lehet megszámlálni a szentségtörő fekete miséket, amelyeken részt vettem. Miután az ostyát elpusztítottuk, Isten választottjai ellen fordultunk. Számtalan papot csonkítottunk meg, az apácákat pedig megbecstelenítettük. Úgy látszott, hogy életem sötétségének nem lesz vége. Guadalupe! Az volt a fordulópont.

Mindenki tudja, hogy a forradalom idején néhány fanatikus dinamitot helyezett el Diegó János üveggel fedett tógája előtt Mexikó városának katedrálisában. Ezen a tógán látható Guadalupei Asszonyunk képe.

A dinamit felrobbant és a kegykép előtt álló fém feszületet meggörbítette. De az üveg nem repedt meg. A robbanásnak nem volt több hatása a csodálatos képre, mint egy gyenge szellőnek lett volna. Én tudom! Ott voltam!

Ez volt az egész forradalom fordulópontja. A tisztaságos Szűz ellenünk fordult. De nemcsak ő. Valahol az anyák, akik nem voltak képesek megérteni a sátáni életünket, arra tanították gyermekeiket, hogy imádkozzanak a bűnösökért.

Elkezdtem látogatni a templomot. Nem gyakran. És nem azért, hogy imádkozzam. De fájdalmas ürességet éreztem magamban, s úgy tűnt, az kényszerített oda. Ugyanakkor saját édesanyám, aki állandóan imádkozott értem ez alatt a sötét tél alatt, megtanított engem erre az imára: »Édes Anya, ne menj el, jöjj velem minden vándorlásomban. Kérlek, ne hagyj egészen egyedül engem!«

Néhányszor elmondtam, hogy anyám kedvében járjak, utána igyekeztem elfelejteni. Nem sikerült.

Reménytelen hadakozás volt. Olyan, amit nem lehet elviselni, mert én a rossz érdekében harcoltam. Bolyongtam az utcákon, embervérrel kezemen és a fekete ostya ízével számban, s közben imádkoztam a Szűzhöz, akit megtagadtam.

Utolsó reményként az Egyesült Államokba utaztam, ahol szervezetünk egyik legnagyobb »kegyhelye« volt. Ebben a templomban, amelybe a testvériségnek csak legmagasabb tisztviselői léphetnek be, nyugszik a kő-kígyó. Ezt a kígyót istenként imádják.

Ne mondd: »Ilyen barbár, primitív gyakorlat nem létezhet a keresztény Amerikában!« Én láttam! És nemcsak ezt. Hallottam, amint a kígyó emberi hangon beszélt, megparancsolva, hogy romboljuk le Isten szeretetét a világban.

Miért ne lett volna ez lehetséges? A szentek, akik az istenszeretet rendkívüli életét élik, úgy beszélnek vele, ahogy közönséges emberek képtelenek. Miért ne tudnának akkor azok az emberek, akik átadják magukat az ördög tiszteletének, érintkezni vele?

Mégis, amikor visszatértem Mexikóba, nem tudom mi, de valami arra kényszerített, hogy megzenésítsem egy régi mexikói népdalnak a szövegét: »La Borrachita, Kis Anya, elhagyom szent kegyhelyedet. Nagyon szeretlek. Tudom, te is szeretsz. Kis Anya, távozom. Nem foglak elfelejteni. Szívem mélyén mindig szeretni foglak. Anyám, Isten veled!«

Eszem és lelkem nem bírta tovább elviselni a feszültséget. Nem voltam képes tovább beszennyezni, amit szerettem. Elhagytam Mexikót.

Ha régi mestereim megtalálnának, megölnének. Ők még élnek. Valahol léteznek. Eltorzult, csonka emberek, akik csak fájdalommal és gyűlölettel vannak eltelve, s akik nem akarnak semmi jót sem tenni a körülöttük levő világgal. Nekik szükségük van arra, hogy ráakadjanak a Szűzre. Ugyanúgy, amint én ráakadtam valakinek a szeretete és imája révén, aki a bűnösökért imádkozott.”

A lepantói győzelem

Mexikó második érseke, a ferences Montúfor Alfonz tanúja volt a Guadalupei Szűzanya állandó csodáinak, és lelkesen terjesztette tiszteletét. Amikor a mohamedánok elsöpréssel fenyegették az európai kereszténységet, 1570-ben a csodálatos kép egy kis másolatát hozzáérítette az eredetihez, s elküldte Fülöp spanyol királynak, kifejezve reményét, hogy amikor megütköznek a törökökkel, ezt a képet elhelyezik megfelelő helyen a keresztény hajóhad egyik hajóján.

Fülöp teljesítette is kérését, és Andrea Doria admirális kabinjában helyeztette el a képet. Ő vezette a pápai államok, Párma, Savoya és Génua egyesített hajóhadát, s az ütközetben a jobb szárnyon helyezkedett el. Középen a spanyol flotta vonult fel, a baloldalon pedig a velencei. A keresztényeknek összesen 300 hajójuk volt, a hajók legénységén kívül 3.000 katonával, és nyolc hajó ágyúkkal. A törökök kb. ugyanilyen erővel vonultak fel, és félhold alakban a lepantói öbölben helyezkedtek el.

A csata a mexikói jelenések után 40 évvel, 1571-ben zajlott le. A Szentatya, V. Pius szintén a Szűzanyához fordult, és a rózsafüzér imádkozására buzdította a híveket, a győzelem érdekében.

A csata megkezdődött, s a törökök hamarosan súlyos csapást mértek a keresztény hadsereg közepére és balszárnyára, a jobbszárnyat pedig sikeresen elválasztották és már feldarabolni készültek, amikor hirtelen hatalmas szélvihar keletkezett, ami teljesen szétzavarta a mohamedánokat. Pánik tört ki hajóikon, s hajóhaduk javarészt a keresztény hajóhad vagy foglyul ejtette vagy tönkretette.

A keresztények közül 8.000 halt meg és 16.000 volt a sebesültek száma. A törökök viszont 25.000 halottat vesztek és gályáikról 15.000 keresztényt szabadítottak ki, akik az evezőkhöz voltak láncolva.

A keresztény sereg a Guadalupei Szűzanyának tulajdonította a győzelmet. A pápa viszont, aki valószínűleg nem is tudott a Guadalupei Szűzanya képének jelenlétéről, a rózsafüzér-hadjárat sikerét látta benne. Ennek emlékére a következő évben V. Pius pápa október 7-ét a Győzelmes Szűz Mária ünnepévé tette, amit utódja XIII. Gergely a Rózsafüzér Királynőjének ünnepévé változtatott át.

A lepantói csatában részt vevő Guadalupei Szűzanyaképet 1811-ig a Doria család génuai kastélyában őrizték, ebben az évben pedig az olaszországi Aveto Szent István templomának ajándékozták. Ott szinte azonnal nagy tiszteletben részesítették, s egymás után történtek a csodák a Szűzanya közbenjárására. Ennek hatásaként az egész vidéket a Guadalupei Szűzanya pártfogása alá helyezték, és Aveto közelében a Mt. Maggiorasca 1774 méter magas hegycsúcsán szobrot emeltek tiszteletére. A környék lakói minden évben ide zarándokolnak, hogy a Szűzanya pártfogását kérjék, pedig a hegy megmászása nagy fáradtsággal jár.

A pápák jóváhagyása

A tepeyaci jelenések óta 46 pápa uralkodott, s közülük 26 határozatot hozott, vagy imát intézett a Guadalupei Szűzanyához. Ezek közül itt csak a jelentősebbeket említjük.

XIII. Gergely 1575-ben kiterjesztette azokat a búcsúkat, amelyeket elődjei adtak a Guadalupei kegyhelynek.

XIV. Benedek (1740–1758) tett legtöbbet Guadalupe érdekében. Uralkodásának megkezdésekor megengedte a kép megkoronázását, amire azonban csak 1895-ben került sor. Ő adta a Szűzanyának a Mexikó Pátrónája címet, és december 12-ét kötelező ünnepnappá tette oktávával és dupla rítusú első osztályú ünnepi ranggal. Jóváhagyta miséjét és zsolozsmáját. A mise könyörgését ő maga írta. A Guadalupei kegyhelyet egyenrangúvá tette a Lateráni bazilikával. 1748-ban jóváhagyta a Guadalupei Szűzanya Királyi Kongregációját, amelyet IV. Fülöp király pártfogása alatt alapítottak.

VII. Pius végérvényesen a Lateráni bazilikához csatolta a Guadalupei szentélyt. A templomoknak rangjuk van. Első a Szent Péter bazilika. Második a Lateráni bazilika és a hozzácsatolt Guadalupei bazilika.

XIII. Leó 1894-ben ismét felhatalmazást adott a Szent Kép megkoronázására, amit a következő évben meg is tettek. Ő erre az alkalomra verset írt, amit a kép alatt márványba véstek. Ennek prózai fordítása:

„A mexikói nép boldogan birtokolja a Te csodálatos képedet, örvend uralmadnak, erős hitében a te pártfogásod alatt. Kérd Fiadat, hogy mindig kormányozza országukat. ” XIII. Leó sok egyéb módon is előmozdította a Guadalupei Szűzanya tiszteletét.

X. Szent Pius pápa 1910-ben augusztus 24-én egész Latin-Amerika Pátrónájává tette a Guadalupei Szűzanyát.

XI. Pius pápa 1935-ben kiterjesztette a Szűzanya pártfogását a Fülöp-szigetekre is, 1937-ben pedig felújította a régi címet: Az Egész Amerika Királynője.

XII. Pius pápa ismét elrendelte a Tepeyaci Kép megkoronázását, az ő nevében, 1945 december 12-én, a XIII. Leó által elrendelt koronázás 50. évfordulóján, és híres rádióbeszédében ez alkalommal a Guadalupei Szűzanyát Egész Amerika Királynőjének nevezte. Néhány részlet ebből a beszédből:

„A Legszentebb Szűz volt a Mennyei Atya gondviselése által választott eszköz arra, hogy drága Fiát a világnak adja és ajándékozza; hogy az Apostolok Anyja és Királynője legyen, akik a világ minden részén elterjesztik evangéliumát; hogy mindig megszüntesse a tévtanokat, és minden korban csodálatosan közbelépjen, amikor csak szükség van a szent katolikus hit elültetésére, megerősítésére és megvédésére...

Ne felejtsetek el ezt, Mexikó és egész Amerika katolikusai: az az igazi bölcsesség, amelyet ő adott nekünk, az, amit a Megtestesült Bölcsesség nevében nekünk tanít. Üdvözlégy, legbősegebb Forrás, amelyből az isteni bölcsesség folyamai erednek, a hithűség legtisztább és üde vizével visszaverve a tévedés zavaros hullámain. Üdvözlégy, Guadalupei Szűz! Mi, akire – méltatlanságunk ellenére – az Isteni Gondviselés csodálatos rendelése ránk bízta az Isteni Bölcsesség szent kincsét a földön, a lelkek üdvére, ismét fejedre helyezzük a koronát, amely a te hatalmas pártfogásod alá helyezi mindörökre a szent hit tisztaságát és teljességét Mexikóban és az egész amerikai földrészen.

Biztosak vagyunk, hogy amíg elismernek téged Királynőnek és Anyának, Amerika és Mexikó megmenekül.”

XXIII. János pápa utolsó tevékenysége a Vatikánon kívül az volt, hogy felszentelje a Guadalupei Szűzanya templomát a Via Aurelián. Beszéde közben saját kezűleg írt imát mondott a Guadalupei Szűzanyához.

VI. Pál pápa ismét bevezette a régi szép szokást, hogy arany rózsát küld a kiváltságos kegyhelyekre. 1966. március 25-én Guadalupéba küldte, utána pedig Fatimába és Lourdes-ba.

II. János-Pál pápa, mexikói útja alkalmával, 1979 januárjában két imát is mondott a Guadalupei Szűzanyához:

„Szent Szűz, valóban Isten Anyja és az Egyház Anyja! Te, aki itt megmutatod irgalmadat és szánalmadat mindazoknak, akik oltalmad alá futnak, hallgasd meg ezt a könyörgést, amelyet fiúi bizalommal küldünk hozzád, és terjeszd Fiad, Jézus, egyetlen Megváltónk elé.

Irgalom Anyja, a rejtett és csendes áldozat Tanítónője, mi bűnösök, ezen a napon odaadjuk neked, aki segítségünkre sietsz, egész valónkat és egész szeretetünket. Odaadjuk neked életünket, munkánkat, örömeinket, gyengeségünket és szenvedéseinket is.

Adj békét, igazságot és boldogulást népeinknek, hiszen mindent, amink van, és amik vagyunk, a te gondjaidra bízunk, Urnőnk és Anyánk. Egészen tied akarunk lenni, veled járni, a Jézus iránti teljes hűség útját Egyházában. Vezess minket mindenkor irgalmas kezeddel.

Guadalupei Szűz, Amerika Anyja, hozzád könyörgünk az összes püspökért, vezessék a híveket az izzó keresztény élet, a szeretet, az Isten és a lelkek alázatos szolgálatának ösvényein.

Nézd, mily sok az aratni való. Járj közben az Úrnál, töltsd el a szentség szomjával Isten egész népét, és ébresszen sok hivatást: papokat és szerzeteseket, akik erősek a hitben és hévvel osztogatják Isten titkait.

Add meg családjainknak a kegyelmet, hogy szeressék és tiszteljék a sarjadó életet ugyanazzal a szeretettel, amivel te fogadtad méhedbe az Isten Fia életét.

Szent Szűz Mária, Szép Szeretet Anyja, oltalmazd családjainkat, tartsanak össze, és áldd meg gyermekeink nevelését.

Reménységünk, tekints ránk irgalmasan. Taníts meg minket mindig Jézushoz menni, és ha elesünk, segíts felkelnünk és visszatérnünk Hozzá, bevallva vétkeinket és bűneinket a bűnbánat szentségében, amely megadja a lélek nyugalma.

Könyörgünk hozzád, add meg nekünk, hogy nagyon szeressünk minden szent szentséget. Jelek azok, a te Fiad hagyta őket a földön.

Most, Szentséges Anyánk, lelkiismeretünkben Isten békéjével add, hogy haragtól és gyűlölettől mentes szívvel hozzuk az igazi örömet és igazi békét, amely Fiadból, Urunk Jézus Krisztusból árad belénk, aki az Atyával és a Szentlélekkel él és uralkodik mind örökkön örökké.

Ámen.”

(Sinkó Ferenc fordítása)

„Guadalupel Szűzanya!

Segíts minket, hogy megerősíthessük testvéreink hitét!

Segíts minket, hogy az örök élet reményét terjeszthessük!

Segíts megőrizni a ránk bízott Isten népe lelkének nagy kincsét!

Neked ajánljuk fel a népet.

Légy otthon családjainkban, plébániánkon, misszióinkban, egyházmegyénkben, az egész nép körében.

Légy jelen a Szentegyházban, amely téged utánozva maga is jó Anya akar lenni: segíteni a lelkeket minden szükségükben, hirdetni az evangéliumot, kiszolgáltatva a szentségeket, megőrizve a családokat a házasság szentsége által, egyesítve az egész egyházközséget az Oltáriszentség által, hogy elvezessen mindenkit az örök üdvösségre, és hogy ugyanakkor emberibbé: emberhez méltóbbá tegye a földet.

Határtalan bizalommal fordulunk hozzád,
én II. János Pál pápa és testvéreink
a te kezébe helyezzük le jövőnket. Amen.”

A Guadalupei Szűzanya képe nagyon megfelel a Jelenések könyve 12. fejezetében leírt „napbaöltözött” asszony képének is: „Az égen nagy jel tűnt fel: egy asszony, öltözete a nap, lába alatt a hold, fején tizenkét csillagból álló korona. ” A tizenkét csillagot itt a feje körül ragyogó napsugarak pótolják.

Felhasznált irodalom

A Handbook on Guadalupe – For All Americans – A Pledge of Hope (Franciscan Marytown Press, Kenosha, WI, USA 1974. 159 oldal)

Guadalupe – Revised edition of the special Guadalupe issue of The Immaculate Magazine. 44 oldal

The portrait of Our Lady of Guadalupe: A Scientific Study by Catherine M. Odell (in Magazine section of Our Sunday Visitor December 13, 1981, Huntington, Ind. USA)

Két magyar kézirat ismeretlen szerzőktől.

Angol nyelvű irodalom és szentképek rendelhetők a következő címekről (írnunk árjegyzékért):

Our Lady of Guadalupe
Mother of the Americas
Empress of America Apostolate, Inc.
P. O.Box 7123
El Paso, Texas USA

Our Lady of Guadalupe Apostolate
P. O.Box 4607
Portland, Oregon 97202 USA

English Information Center of Our Lady of Guadalupe
Morelos No. 8
Mexico 14, D. F. Mexico

Trappists of Our Lady of Guadalupe
Lafayette, Oregon 97127 USA

Apostolate of Christian Action
P. O. Box 24
Fresno, CA 93707 USA